

NARODNIKKILAISUUS JA LIKVIDAATTORUUS TYÖVÄENLIIKKEEN HAJAANNUKSEN AINEKSINA

Pietarilaisessa narodnikkilehdessä „Severnaja Mysl”²⁴ julkaistiin hiljattain Riiasta saatu vakuutuskampanjan kulkua koskeva kirje. Sen laatija B. Braines kirjoitti muun muassa seuraavaa:

„Boikottivirtaus on havaittavissa vain suutarien keskuudessa; siellä on muodostunut boikottiryhmiä. Valitettavasti boikottiryhmien pääinnoittajina ovat narodnikit. Muissa laitoksissa kampanja sujuu veltosti”.

Tämä avomielinen tunnustus valaisee kirkkaasti Venäjän narodnikkilaisuuden nykyistä tilaa ja poliittista merkitystä. Narodnikit itse ovat odottamattomasti vahvistaneet erittäin selväpiirteisesti oikeaksi sen arvion, jonka marxilaisten neuvottelukokous²⁵ antoi narodnikkilaisuudesta.

Ajatelkaahan vain: vasemmistonarodnikkilaisten lehti, joka ei kykene esittämään minkäänlaista kumoavaa lausuntoa, julkaisee kirjeenvaihtajansa *valittelun* siitä, että *narodnikit* ovat boikottiryhmien „*pääinnoittajina*”!

Siinä on näyte narodnikkien poliittisesta rappeutumisesta. Siinä on näyte venäläisestä puolueettomuudesta ja huolettomasta suhtautumisesta puoluekantaaisuuteen. Ja tätä näytettä on pysähdyttävä tarkastelemaan, sillä esimerkki „vieraan” puolueen elämästä osoittaa meille erikoisen havainnollisesti yleensä erittäin laajalle levinneen ja meitä kovasti kiusaavan pahan todelliset syyt.

Vastavallankumouksen kaudella narodnikkien keskuudessa on syntynyt paljon erilaisia virtauksia ja ryhmiä, jotka eivät itse asiassa ole juuri lainkaan riippuvaisia toisistaan. Tässä suhteessa lienevät sekä narodnikkeihin että marxilaisiin vaikuttaneet yleiset syyt, jotka juontuvat koko kesäkuun kolmannen päivän järjestelmän historiallisista oloista. Narodnikeilla on esiintynyt erikseen esim.

lehdistössä sellaisiakin ryhmiä, jotka olivat paljon likvidaattorihenkisempiä kuin meillä (vuosien 1908—1910 pariisilaiset julkaisut), sekä ryhmiä, jotka olivat luonteeltaan jo aivan anarkistisia, ja heidän suuntaansa edustavat huomatuimmat kirjailijat ovat vajonneet liberaalisiin ja luopio-puheisiin asti (hra V. Tshernov „Zavetyssa”²⁶) j.n.e.

Mutta siitä huolimatta narodnikit näyttävät virallisesti ja ulkonaisesti paljon „yhtenäisemmiltä” kuin marxilaiset. Narodnikeilla ei ole suoranaista hajaannusta, ei ole kiivasta, sitkeätä, järjestelmällistä ja pitkäaikaista sisäistä taistelua, heillä säilyy kaiken aikaa — ensi näkemältä — jonkinlaisia yhteisiä siteitä, heidän kaikessa kirjallisuudessaan tavataan alituisesti ylväitä viittauksia narodnikkien „yhtenäisyyteen” vastakohtana „marxilaisten” (ja varsinkin „bolshevikkien”) „taipumukselle eripuraisuuteen ja hajaannukseen”.

Ken haluaa käsittää, mikä tarkoitus ja merkitys on sillä, mitä Venäjän työväenliikkeessä ja sosialismissa tapahtuu, hänen on harkittava hyvin tarkkaan tätä „marxilaisten hajaannuksen” ja „narodnikkien yhtenäisyyden” vastakkainasettamista.

Meidän, marxilaisten ja marxilaisuutta lähellä olevien, keskuudessa on myös koko paljon ryhmiä ja pikkuryhmiä, jotka ovat oikeastaan melkein riippumattomia toisistaan, mutta saarnaavat hartaasti „yhtenäisyyttä” — (narodnikkilaisessa hengessä) — ja vielä hartaammin paheksuvat „marxilaisten jakautumisia”.

Mistä tässä on kysymys? Pitäisikö meidän kadehtia „narodnikkien yhtenäisyyttä”? Pitäisikö meidän etsiä mainitun eroavuuden syitä „eräiden” „johtomiesten” huonoista henkilökohtaisista ominaisuuksista (hyvin laajalle levinnyt menetelmä) vaiko marxilaisten pahasta taipumuksesta „dogmatismiin”, „suvaitsemattomuuteen” j.n.e.?

Katsokaa tosiasioita. Tosiasiat puhuvat siitä, että narodnikit ovat paljon suvaitsevaisempia, sovittelevampia, että he ovat paljon „yhtenäisempiä”, että pikkuryhmien runsaus heillä ei johda räikeisiin jakautumisiin. Mutta samaan aikaan tosiasiat puhuvat meille aivan kiistattomasti, että narodnikit ovat poliittisessa mielessä *voimattomia*, heillä ei ole järjestettyjä ja kestäviä yhteyksiä joukkoihin, he eivät voi suorittaa *minkäänlaista* poliittista joukkotoimintaa. Riikalaisten boikotisti-narodnikkien esimerkki vain havainnollistaa erikoisen selväpiirteisesti sen, mikä ei ole ilmennyt

yksistään vakuutuskampanjassa, vaan myöskin Valtakunnanduumman vaaleissa sekä lakkoliikkeessä, työväen (vieläpä laajemminkin: yleensä demokraattisessa) lehdistössä, ammattiliitoissa j.n.e. Esimerkiksi vasemmistonarodnikkien „Severnaja Mysl” lehden 2. numerosta luemme:

„Marxilaisten kunniaksi on todettava, että nykyään heillä on suuri vaikutusvalta liitoissa” (on puhe ammattiliitoista), „mutta me vasemmistonarodnikit toimimme niissä ilman määrättyä suunnitelmaa ja siksi emme ole saaneet niissä juuri mitään aikaan”.

Mitä kummaa tämä oikeastaan on? Sovittelevilla, suvaitsevaisilla, „yhtenäisillä”, hajaantumattomilla, avarakatseisilla, epädogmaattisilla narodnikeilla *heidän palavasta halustaan ja pyrkimyksestään huolimatta ei ole* vakuutuskampanjaa, ei vaikutusta ammattiliitoissa eikä järjestynyttä ryhmää Valtakunnanduumassa. Mutta „dogmaattisilla”, „loppumattomasti jakautuvilla” ja siten muka itseään heikentävillä marxilaisilla näemme mainiosti suoritetun IV Duuman vaalikampanjan, näemme menestyksellisen työn ammattiliitoissa, näemme oivallisen ja yksimielisen vakuutuskampanjan, aika hyvän työn lakkoliikkeessä, näemme yksimielisiä ja periaatteellisesti johdonmukaisia päätöksiä, joita valveutuneiden työläisten ilmeinen ja kiistaton enemmistö seuraa yksimielisesti, varmasti ja vakaumuksella.

Mitä kummaa? Olisikohan narodnikkien „sovittelevaisuus” y.m., y.m.s. heidän mainiot henkiset ominaisuutensa *martoutta*?

Juuri niin, martoutta! Narodnikkien kaikenkarvaisten intelligenssiryhmästen „yhtenäisyyden” hintana on heidän täydellinen poliittinen voimattomuutensa joukkojen keskuudessa. Meilläkin, marxilaisilla, yhtenäisyydestä eniten meluavat pikkuryhmät — trotskilaiset, likvidaatorit, „sovitelijat”, „tyszkalaiset” — edustavat *niin ikään* intelligenssimäistä voimattomuutta, mutta todelliset, ei keksityt, vaan elämän pohjalla kehittyvät poliittiset kampanjat (vaalikampanja, vakuutuskampanja, päivälehdistö, lakkoliike j.n.e.) osoittavat, että valveutuneiden työläisten *enemmistö* on liittynyt niiden ympärille, joita kaikkein useimmin, hana-kammin ja ankarimmin sätitään „hajottajiksi”.

Johtopäätös on selvä, ja niin epämieluin kuin se monista intelligenssiryhmistä onkin, niin työväenliikkeen kulku *pakottaa* ne tunnustamaan sen. Tämä johtopäätös on se, että yritykset luoda „yhtenäisyys” tällaisten intelligenssiryhmästen „sopimuksen” tai „liiton” tietä, ryhmästen, jotka *todellisuudessa* vievät läpi työväenliikkeelle *vahingollisia* pyrkimyksiä (narodnikkilaisuus, likvidaattoruus j.n.e.),—moiset yritykset johtavat vain täydelliseen rappeutumiseen ja voimattomuuteen. Tämän *on todistanut* sekä narodnikkilaisuus että likvidaattoruus surullisella esimerkillään.

Vain näitä ryhmiä ja pikkuryhmiä *vastaan* kehittyi valveutuneiden proletaarien enemmistön johtamien työväenjoukkojen todellinen yhtenäisyys (kehittyi vaikeassa taistelussa, joka on kiertämätön porvarillisissa oloissa ja pikku-porvarillisten horjuntujen paljoudessa).

Naiivit ihmiset tällöin kysyvät: miten voidaan intelligenssiryhmät, jotka aiheuttavat vahinkoa työväenliikkeelle, hajottavat sitä ja tekevät siitä voimattoman, erottaa niistä ryhmistä tai siitä ryhmästä, joka edustaa aatteellisesti työväenliikettä, tiivistää, liittää yhteen ja lujittaa sitä? Niiden erottamiseksi toisistaan on vain kaksi keinoa: teoria ja käytännöllinen kokemus. On eriteltävä vakavasti sellaisten *ajatusvirtausten* kuin narodnikkilaisuuden ja likvidaattoruuden (tärkeimpien työväenliikettä hajottavien pikkuporvarillisten virtausten) teoreettinen sisältö. Työväen joukkoliikkeen käytännöllinen kokemus on tutkittava huolellisesti pitäen silmällä valveutuneiden työläisten enemmistön liittämistä eheiden, harkittujen ja periaatteellisten päätösten ympärille, päätösten, joita sovelletaan vaaleihin, vakuutus-toimintaan, työhön ammattiliitoissa, lakkoliikkeeseen sekä „maanalaisuuteen” ja niin edespäin.

Ken syvenny marxilaiseen teoriaan, ken tarkastelee viime vuosien käytännöllistä kokemusta, hän tajuaa, että Venäjällä tapahtuu oikean työväenpuolueen ainesten yhteenliittyminen narodnikkien, likvidaattorien y.m.s. kirjavista, meluavista, kirkuvista (mutta itse asiassa tyhjänpäiväisistä ja vahingollisista) ryhmäpahasista *piittaamatta*. Työväenluokan yhtenäisyys kasvaa esiin näiden ryhmien hajoamisesta, niiden erotessa proletariaatista.